

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Oboer/27/2018
Identifikačné číslo spisu: 1213237155
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1213237155.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného A. N., nar. XX. M. XXXX, F. XXXX/XX, A. proti povinnému Slovenská správa ciest, Miletičova 19, Bratislava, IČO: 00003328, o 43.446 € s príslušenstvom, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/11/2016-198 z 27. mája 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Oprávnený m á voči povinnému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 57Er/1714/2013-154 z 21. októbra 2015 zamietol návrh na odklad exekúcie vedenej súdnou exekútkou Mgr. Vierou Lesňákovou so sídlom Nám. Sv. Egídia 95, Poprad pod sp. zn. EX 330/13 a súčasne zamietol návrh povinného na jej zastavenie. Výrok uznesenia týkajúci sa zamietnutia návrhu na zastavenie exekúcie odôvodnil citáciou ustanovenia § 61c ods. 2 Exekučného poriadku a vyslovil názor, že návrh na zastavenie exekúcie nebol podaný v lehote uvedenej v tomto ustanovení. Poukázal na obsah exekučného spisu, z ktorého vyplýva, že povinný prevzal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 24. februára 2014 spolu s oznámením o označení majetku štátu podľa § 61c ods. 2 Exekučného poriadku. Povinný podal návrh na zastavenie po uplynutí dvoch rokov, teda po uplynutí 60 dňovej lehoty uvedenej v § 61c ods. 2 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie konanie povinného označil za obštrukciu v snahe sa vyhnúť exekučnému konaniu, ktoré prebieha už od roku 2013 a poukázal na tú skutočnosť, že sa súd už v konaní o námietkach proti exekúcii zaoberal tvrdením povinného, že majetok v jeho vlastníctve nepodlieha exekúcii s tvrdením ktorým sa nestotožnil. Záverom uviedol, že povinný ani v podanom návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal, že sa jedná o majetok, ktorý nepodlieha exekúcii.

2. Na odvolanie povinného proti výroku uznesenia, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na zastavenie exekúcie, Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 18CoE/11/2016-198 z 27. mája 2016 napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že sa po preskúmaní spisového materiálu, zisteného skutkového a právneho stavu, plne

stotožnil so závermi a právnym vyhodnotením uvedeným súdom prvej inštancie v odôvodnení uznesenia. Obranu povinného označil za účelovú v snahe sa vyhnúť exekučnému konaniu. Za ničím nepodložené označil tvrdenie povinného, že lehota 60 dní, uvedená v § 61c ods. 2 Exekučného poriadku, sa počíta od doručenia upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie a nie od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, navrhujúc napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), nakoľko mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť dovolania vyvodil aj z ustanovenia § 421 CSP v náväznosti na § 431 a § 432 CSP, nakoľko odvolací súd vec aj nesprávne právne posúdil. Namietal, že je jeho zákonným právom a nie obštrukciou, brániť sa proti exekúcii na majetok, ktorý exekúcii nepodlieha. Z toho dôvodu podával návrh na zastavenie exekúcie konkrétnym spôsobom, a to predajom menovitého hnutelného majetku. Zdôraznil, že tento mu bol známy až z upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie predajom hnutelných vecí, ktoré mu bolo doručené dňa 29. apríla 2015. Namietal, že návrh na zastavenie konania bol podaný predovšetkým z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku a až následne podľa § 57 ods. 1 písm. k/ Exekučného poriadku. Pre podanie návrhu na zastavenie exekúcie z niektorých z dôvodov uvedených v § 57 ods. 1 písm. a/ až l/ okrem písm. k/ Exekučného poriadku, zákon lehoty neukladá. Povinný podal návrh na zastavenie exekúcie z dvoch dôvodov. V prvom rade podľa § 57 ods. 1 písm. d/ a podľa § 61 ods. 1 písm. e/ Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, pritom priamo v zákone je k tomuto ustanoveniu odvolávka na Zákon o rozpočtových pravidlách verejnej správy (pôvodne zák. č. 303/1995 Z. z. nahradil zák. č. 523/2004 Z. z.). Ďalej poukázal na to, že kompletnou účtovnou dokumentáciou, ktorú predložil už k návrhu na zastavenie exekúcie, preukazoval, z akých prostriedkov bol nadobudnutý hnutelný majetok štátu. Zdôraznil, že povinný nemá inú možnosť preukázať zdroje financovania, než účtovnou evidenciou, navyše, keď celá jeho činnosť a tým aj nadobúdanie akéhokoľvek majetku do správy je financované z prostriedkov štátneho rozpočtu, resp. z rozpočtu Európskej únie. Výtýkal odvolaciemu súdu, že sa touto otázkou vôbec nezaoberal, čo je jeden z dôvodov, pre ktoré označil napadnuté rozhodnutie za nesprávne. Povinný sa ďalej bránil tým, že v oznámení súdneho exekútora zo dňa 24. februára 2014 o označení majetku štátu podľa § 61c ods. 2 Exekučného poriadku neboli označené motorové vozidlá, ktoré exekútor uviedol v upovedomení zo dňa 29. apríla 2015 o spôsobe vykonania exekúcie predajom hnutelných vecí. Preto minimálne v týchto prípadoch bola povinnému odobratá možnosť podať návrh na zastavenie exekúcie predajom hnutelných vecí v lehote.

4. Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť. V súvislosti s otázkou nemožnosti vymáhať pohľadávky voči majetku štátu poukázal na nález ÚS SR Pl. ÚS 111/2011-61 zo 4. júla 2012, v ktorom ústavný súd uviedol, že je ústavne neudržateľný koncept exekučnej imunity majetku štátu na úkor porušovania základných právnych ustanovení, ktorými je riešená ochrana majetkových práv občana špecifikovaný v článku 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP) skúmal najskôr to, či je dovolanie procesne prípustné.

6. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní podľa Exekučného poriadku. S prihliadnutím na dátum podania dovolania, dňa 15. augusta 2016, dovolací súd prípustnosť dovolania povinného posudzoval v zmysle procesnej úpravy účinnej od 1. júla 2016, avšak neaplikoval ustanovenie novely Exekučného poriadku uskutočnenej zák. č. 2/2017 Z. z., ktorá s účinnosťou od 1.

apríla 2017 výslovne vylučuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v Exekučnom konaní (§ 200 ods. 4 Exekučného poriadku účinnom od 1. apríla 2017). Novela Exekučného poriadku účinná od 1. júla 2016 (č. l. XL zák. č. 125/2016 Z. z.) v ustanoveniach § 9a a 9b upravila vzťah Exekučného poriadku k novoprijatému CSP tak, že podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevylučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia CSP. V prípade dovolania podaného po nadobudnutí účinnosti CSP, t. j. po 1. júli 2016, pôjde o primerané použitie ustanovení tretej hlavy štvrtej časti CSP, ktorej predmetom úpravy je dovolanie ako tzv. mimoriadny opravný prostriedok (§ 419 až § 457 CSP), pričom konkrétne otázku prípustnosti dovolania je potrebné posudzovať v zmysle úpravy obsiahnutej v § 419 až § 421 CSP.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP, z ktorého dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania, je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Vzhľadom na uvedené je pre posúdenie prípustnosti dovolania rozhodujúci charakter rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie smeruje.

11. Dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej. V zmysle § 9a ods. 2 Exekučného poriadku sa v exekučnom konaní primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa § 9b ods. 5 Exekučného poriadku v exekučnom konaní rozhoduje súd uznesením. Rozhodnutím vo veci samej sa rozumie meritórne rozhodnutie. Pojem „vec sama“ predstavuje predmet konania vymedzený žalobou (návrhom). V exekučnom konaní totiž súd nerozhoduje o hmotnoprávných nárokoch účastníkov tohto konania (nerozhoduje o veci samej), ale jeho úlohou je zabezpečiť vymożenie nároku priznaného právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vymożenie nároku uznaného povinným subjektom, pričom v exekučnom konaní rozhoduje o existencii alebo neexistencii podmienok (hmotnoprávných alebo procesných) pre začatie, prípadne ďalšie vedenie exekúcie (k uvedenému porovnaj napr. uznesenie sp. zn. 3Oboer/25/2017, sp. zn. 4Oboer/32/2017, sp. zn. 2Oboer/19/2017, sp. zn. 5Oboer/1/2017).

12. Povinným napadnuté rozhodnutie nepredstavuje ani rozhodnutie, ktorým sa exekučné konanie končí nakoľko právoplatnosťou rozhodnutia o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie bude exekúcia voči nemu pokračovať.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421, z ustanovenia ktorého dovolateľ taktiež vyvodil prípustnosť dovolania, možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

14. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

17. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

18. V danom prípade povinný v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 CSP (ktorý prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 CSP) a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci prvoinstančným ako aj odvolacím súdom. V uvedenom dovolaní povinný, spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 CSP, dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

19. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávny právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP (aj v tejto súvislosti vid' 1 VCdo 2/2017). Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

22. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.